

Συλλογή της Νομολογίας

(Υπόθεση T-481/18)

Electroquimica Onubense, SL

κατά

Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων

**Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα)
της 8ης Απριλίου 2019**

«REACH – Εκπροσώπηση από δικηγόρο μη έχοντα την ιδιότητα του τρίτου –
Προδήλως απαράδεκτο»

1. Ένδικη διαδικασία – Εισαγωγικό δικόγραφο – Τυπικά στοιχεία – Προϋποθέσεις που αφορούν τον υπογράφοντα – Ιδιότητα τρίτου σε σχέση με τους διαδίκους – Εταιρία εκπροσωπούμενη από δικηγόρο που απασχολείται ως έμμισθος από την προσφεύγουσα – Μη τήρηση της προϋπόθεσης της ανεξαρτησίας (Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 19, εδ. 3 και 4, και 53, εδ. 1)

(βλ. σκέψεις 10-12, 14, 15)

2. Ένδικη διαδικασία – Εισαγωγικό δικόγραφο – Τυπικά στοιχεία – Υπογραφή από δικηγόρο – Έννοια του δικηγόρου – Αυτοτελής ερμηνεία (Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 19, εδ. 4)

(βλ. σκέψεις 20, 21)

Σύνοψη

Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη Electroquimica Onubense κατά ECHA της 8ης Απριλίου 2019 (T-481/18), το Γενικό Δικαστήριο επελήφθη προσφυγής κατά της απόφασης SME D(2018)2931 DC του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (στο εξής: ECHA), της 31ης Μαΐου 2018, με την οποία διαπιστώθηκε ότι η προσφεύγουσα δεν πληροί τις προϋποθέσεις ώστε να τύχει της μειώσεως του τέλους που προβλέπεται για τις μικρές επιχειρήσεις και με την οποία της επιβλήθηκε διοικητική επιβάρυνση.

Ο ECHA προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, καθόσον, κατά τα φαινόμενα, ο δικηγόρος που εκπροσωπούσε την προσφεύγουσα δεν πληρούσε την προϋπόθεση της ανεξαρτησίας που απαιτείται βάσει του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Ο ECHA στηρίχθηκε στο γεγονός ότι, στο δικόγραφο της προσφυγής, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας είχε παραθέσει, ως στοιχείο επικοινωνίας του, διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου η οποία περιείχε την ονομασία τομέα της προσφεύγουσας.

Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ' αρχάς τη νομολογία σύμφωνα με την οποία από τη χρήση του όρου «εκπροσωπούνται» στο άρθρο 19, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι, για τους σκοπούς της ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ο διάδικος, κατά την έννοια του άρθρου αυτού, πρέπει να χρησιμοποιήσει τις υπηρεσίες ανεξάρτητου «τρίτου» προσώπου το οποίο έχει δικαίωμα παραστάσεως ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους ή κράτους συμβαλλομένου στη Συμφωνία για τον ΕΟΧ.

Η απαίτηση αυτή περί χρήσεως των υπηρεσιών τρίτου ανταποκρίνεται στην αντίληψη περί της αποστολής του δικηγόρου ως αρωγού της δικαιοσύνης, ο οποίος καλείται να παράσχει, με πλήρη ανεξαρτησία και προς το υπέρτερο συμφέρον της, τη νομική συνδρομή που χρειάζεται ο εντολέας. Η έννοια της ανεξαρτησίας του δικηγόρου ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης ορίζεται όχι μόνο με θετικό τρόπο, δηλαδή διά παραπομπής στους κανόνες επαγγελματικής δεοντολογίας, αλλά και με αποθετικό τρόπο, δηλαδή διά της απουσίας εργασιακής σχέσεως μεταξύ του δικηγόρου και του εντολέα του.

Λαμβανομένων υπόψη των καθηκόντων του δικηγόρου της προσφεύγουσας ως υπευθύνου ανθρωπίνων πόρων της, εμπίσθως απασχολούμενου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι αυτός δεν μπορεί να θεωρηθεί ανεξάρτητος τρίτος έναντι της προσφεύγουσας. Πράγματι, λόγω των καθηκόντων αυτών υφίσταται ο κίνδυνος να επηρεαστεί η επαγγελματική γνώμη του δικηγόρου της προσφεύγουσας από το επαγγελματικό του περιβάλλον, έστω και εν μέρει, με αποτέλεσμα ο ίδιος να απολαύει κατ' ανάγκην έναντι της προσφεύγουσας μειωμένου βαθμού ανεξαρτησίας σε σχέση με την ανεξαρτησία εξωτερικού δικηγόρου έναντι του εντολέα του.

Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι εκ του δικαιώματος παραστάσεως του D. González Blanco ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων δεν θα μπορούσε να συναχθεί ότι αυτός έχει αυτομάτως ικανότητα εκπροσώπησης της προσφεύγουσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Επισημαίνοντας ότι οι διατάξεις σχετικά με την εκπροσώπηση των διαδίκων, πλην των κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων, ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο αυτοτελή, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το εθνικό δίκαιο, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ισχύουσα στην Ισπανία συμβατότητα των καθηκόντων που ασκεί εν προκειμένω ο δικηγόρος της προσφεύγουσας, ως εμπίσθως απασχολούμενος στην τελευταία, με το ελεύθερο επάγγελμα του δικηγόρου δεν μπορεί αφεαυτής να καταδείξει ότι πληρούνται η απαίτηση της ανεξαρτησίας.